

In de familiesaga *Ibsen huis* staat het gelijknamige buitenverblijf centraal. Simon Stone toont drie generaties tijdens verschillende fases van hun levens. © JAN VERSWEYVELD

Zelfverklaarde loser verkoopt alle zalen uit

Hij is nog maar 34, maar hij draait al ruim tien jaar mee in de hoogste echelons van het internationale theater. Hij trekt volle zalen over heel de wereld, met verfrissende opvoeringen van bestaande klassiekers. En toch vindt Simon Stone zichzelf een beetje 'een loser'.

EWOUDE CEULEMANS

"Als mensen doorlullen over theaterauteurs of -regisseurs, vind ik dat meestal irrelevant. De beste momenten in het theater gebeuren wanneer er iets misloopt. Als de lichten niet werken, als iemand zijn tekst vergeet en moet improviseren: dan ontstaat de meest oprechte connectie tussen een acteur en het publiek."

Dat vertelt Simon Stone wanneer hij in Parijs aan zijn nieuwste stuk, *La trilogie de la vengeance* werkt. We zijn een beetje verbaasd: wie Stones *Husbands & Wives* (naar Woody Allen) heeft gezien, of *Les trois sœurs* (naar Anton Tsjechov), ziet strak geregisseerde en gestileerde voorstellingen. Maar Stone beseft dat zijn

acteurs het laatste woord hebben. "Theater is een dialoog tussen acteurs en een publiek: wie de tekst heeft geschreven, of wie heeft geregisseerd, is niet zo belangrijk. Daarom heb ik zo veel respect voor acteurs: zij voeren de dialoog met de toeschouwers. En ze kunnen eigenlijk eender wat zeggen: tenzij je als regisseur het gordijn laat vallen, kun je ze toch niet tegenhouden."

VERSTOORDE JEUGD

Toch is Stone, die als acteur begon maar zich tot regisseur omvormde, uitgegroeid tot een van de sterren van het hedendaagse theater. Als hij met een klassieker aan de slag gaat, verkoopt de zaal in een mum uit. Zo ook met *Ibsen huis*, vanaf vanavond in deSingel: als u nog geen kaartje hebt, bent u te laat. Twaalf jaar nadat hij het gezelschap The Hayloft Company oprichtte en er debuteerde als regisseur, is de 34-jarige Simon Stone een household name.

Stones werk staat overal geprogrammeerd: in Londen, Parijs, Amsterdam, Madrid, Sydney, New York. In zekere zin was hij voorbestemd voor een leven als

wereldreiziger. Hij werd geboren in Zwitserland, als de zoon van Australische ouders, waar hij meteen ook zijn voorliefde voor toneel ontwikkelde. Later verhuisde hij naar Engeland, na een deel van zijn jeugd in Australië te hebben doorgebracht.

Toen hij als twaalfjarige in Melbourne woonde, ging hij zwemmen met zijn vader. Die overleed, in het zwembad, aan een hartaanval. Het is een trauma dat zijn leven bepaalde, al relativeert hij.

Simon Stone: 34 slechts, en toch al ruim tien jaar aan de top van het internationale theater

"Ik ben geen uitzondering. Heel wat mensen worden artiest als ze iets hebben meegemaakt dat hun jeugd heeft verstoord. Hoe langer ik werk, hoe meer ik besef dat we in het theater een groep verwrongen mensen zijn. Een clubje losers, dat bij elkaar komt om zich te beschermen tegen de coole jongens."

Na de dood van zijn vader bloeide zijn liefde voor het thea-

ter open. "Ik kon er mijn frustraties de vrije loop laten. Theater is een vorm van catharsis: het is een cliché, maar het klopt wel."

In 2015 maakte Stone dan wel een film (*The Daughter*), zijn liefde ligt nog steeds in de schouwburg. Waar hij stevast kiest voor moderne herwerkingen van Anton Tsjechov, Federico García Lorca en Henrik Ibsen. Auteurs die "gewone mensen tonen op extreme momenten", zegt hij. "Ik wil dat een modern theaterpubliek die shock voelt, als ze met zichzelf geconfronteerd worden."

Wat Stone betreft, zullen de mensen nog lang hun eigen leven op het podium zien. "In het theater kun je een eigen universum creëren, waarin mensen tezamen kunnen nadenken over hun bestaan. Dat sociale aspect is heel belangrijk, zeker in de gefragmenteerde wereld waarin we vandaag leven. Daarom is theater onvervangbaar. Daarom zal theater nooit doodgaan."

***Ibsen huis*, vanavond, morgen en zaterdag in deSingel, Antwerpen.**